

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: Z.Š.**, bytem ..., *zastoupené JUDr. Karlem Mateřánkou, advokátem, se sídlem Plzeň, Rooseveltova 10/9*, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2015, čj. ŽP/772/15,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobou ze dne 27. 4. 2015, Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“) doručenou téhož dne, se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2015, čj. ŽP/722/15 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“) a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Napadeným rozhodnutím bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu S. (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“) ze dne 8. 12. 2014, čj. 1500/ŽP/14 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“).

1. Prvoinstančním rozhodnutím bylo k žádosti M.F. a J.F. vydáno dle § 8 odst. 1 písm. b) bod 1. zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů, povolení k nakládání s podzemními vodami – k jejich odběru ze studny na p.p.č. x v k.ú. B., obec S., za účelem zásobování rekreační chaty vodou v blíže specifikovaném množství;
2. dle § 15 odst. 1 vodního zákona a § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, povolení k provedení stavby studny na p.p.č. x v k.ú. B., obec S.; byl stanoven obsah stavby a stanoveny podmínky a povinnosti pro provedení stavby (6 bodů).

Správní řízení je upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“).

Územní řízení a stavební řízení jsou upraveny zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*stavební zákon*“).

Zákon č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*vodní zákon*“), mimo jiné upravuje právní vztahy k povrchovým a podzemním vodám, vztahy fyzických a právnických osob k využívání povrchových a podzemních vod, jakož i vztahy k pozemkům a stavbám, s nimiž výskyt těchto vod přímo souvisí.

[III] Žaloba

Žalobkyně k věci uvedla, že již v roce 1988 byla na jejím pozemku (tehdy právní předchůdkyně žalobkyně) parc. č. x, k.ú. B., obec S., zřízena studna, prostřednictvím které byla zajištěna dodávka vody do chaty žalobkyně. Z montážního deníku ze dne 19. 9. 1988 je zřejmé, že přítok do studny žalobkyně dosahoval hodnoty 200 l/hod. Historicky byla rovněž vybudována studna (a stále existuje) na pozemku parc. č. x, v k.ú. B., obec S., u chaty č.e. x B., která je nyní ve vlastnictví manželů F. K žádosti manželů F. byl dne 7. 4. 2010, pod čj. 593/OVÚP/10/16, vydán prvoinstančním správním orgánem územní souhlas mimo jiné k vybudování nové vodovodní přípojky ze stávající (výše uvedené) studny, která k chatě náleží.

Navzdory skutečnosti, že přívod vody do chaty M.F. a J.F. byl zajištěn odběrem z výše uvedené studny, bylo prvoinstančním správním orgánem dne 8. 1. 2014 pod čj. 1353/OVÚP/13/3/14, vydáno územní rozhodnutí o umístění stavby u rekreační chaty č.e. x B. (dále jen jako „*územní rozhodnutí ze dne 8. 1. 2014*“), kdy stavba měla obsahovat vrtanou studnu o průměru 150 (125) mm, hloubky 60 m. V tomto rozhodnutí bylo mimo jiné pod bodem 6 podmínek pro umístění stavby stanoveno, že do projektové

dokumentace stavby, která bude předkládána k následnému stavebnímu řízení, bude zpracována skutečnost, že vlastníci okolních dotčených studní budou žadateli předem prokazatelně informováni o termínu plánovaných měření hladin vod v okolních studních před zahájením vrtných prací a v jejich průběhu a to pro možnost tohoto měření se osobně zúčastnit.

Následně však celá záležitost nabrala pro žalobkyni zcela nepředvídatelný a rychlý spád. Dne 24. 4. 2014 se žalobkyně dozvěděla o tom, že již dne 5. 11. 2013, tj. ještě před vydáním výše uvedeného územního rozhodnutí ze dne 8. 1. 2014 a dokonce dříve, než bylo o vydání tohoto rozhodnutí požádáno (tj. dne 3. 12. 2013), byly dle stavebního deníku společnosti Vodovrty s.r.o. provedeny na pozemku parc. č. x, v k.ú. B., obec S., u chaty č. e. x B. vrtné práce. To samozřejmě za situace, kdy o těchto vrtných pracích nebyl téměř vůbec nikdo informován. Tímto došlo zcela jednoznačně k protiprávnímu stavu a ve svém důsledku i k nedodržení podmínky pod bodem 6 pro umístění stavby dle územního rozhodnutí ze dne 8. 1. 2014. Nikdo tedy před provedením vrtných prací nezkoumal, jaká je hladina vod v okolních studních. Na základě tohoto protiprávního jednání společnosti Vodovrty s.r.o. a potažmo M.F. a J.F. vznikl předmětný právní spor.

Nutno podotknout, že dne 24. 4. 2014 žalobkyně ještě nevěděla o tom, zda provedené vrtné práce způsobily ovlivnění hladiny vody v její studni. V tomto duchu tedy rovněž podala žalobkyně dne 25. 4. 2014 námitky k správnímu orgánu I. stupně, přičemž trvala na tom, že nebyl dodržen bod 6 podmínek pro umístění stavby dle územního rozhodnutí ze dne 8. 1. 2014. Správní orgán I. stupně se pokusil celou záležitost vyřešit tím způsobem, že dne 30. 5. 2014 nařídil ve věci místní šetření. Na tomto místním šetření nebylo v podstatě nic zjištěno a bylo dohodnuto, že bude provedena čerpací zkouška. Čerpací zkouška v režii zainteresované a profitující společnosti Vodovrty s.r.o. proběhla dne 20. 6. 2014 s tím výsledkem, že v souvislosti s vrtem na pozemku M.F. a J.F. údajně nedochází k ovlivnění hladiny vody ve studni žalobkyně. Zároveň bylo k nelibému překvapení žalobkyně zjištěno, že vodní sloupec ve studni žalobkyně dosahuje pouze 3,9 m a posléze bylo žalobkyní zjištěno, že přítok v její studni dosahuje pouze 20 l/hod.

Dne 20. 9. 2013 došlo k situaci, kdy se ve studni žalobkyně pokazilo čerpadlo a bylo zapotřebí jej opravit. Čerpadlo ze studny vytáhla žalobkyně spolu s panem M.C. Zároveň žalobkyně tohoto dne s panem C. přeměřila vodní sloupec ve studni, kdy bylo zjištěno, že vodní sloupec dosahuje do výšky celých 15 m. Je tedy zřejmé, že současný stav vody ve studni o výšce 3,9 m s přítokem 20 l/hod je naprosto zářející. Navzdory výše uvedeným skutečnostem a protiprávnímu jednání společnosti Vodovrty s.r.o. se rozhodl správní orgán I. i II. stupně povolit nakládání s podzemními vodami a povolit provedení stavby studny na p.p.č. x v k.ú. B., obec S. Tímto bylo zásadním způsobem protiprávně zasaženo do práv a chráněných zájmů žalobkyně.

Žalobkyně považuje obě výše uvedená rozhodnutí za nezákonná, a tudíž i věcně nesprávná. Svoje žalobní námitky shrnula následovně.

Žalobkyně předně namítá, že správní orgány (žalovaný i prvoinstanční správní orgán) věc nesprávně právně posoudily. Za situace, kdy bylo zcela objektivně zřejmé, že společnost Vodovrty s.r.o. provedla na pozemku p.p.č. x v k.ú. B., obec S., zcela neoprávněně a protiprávně vrtné práce bez jakéhokoliv povolení a v rozporu s územním rozhodnutím ze dne 8. 1. 2014, nebylo namístě, aby celou situaci vyřešily tím způsobem, že vydaly napadená rozhodnutí. Už na základě výše uvedené skutečnosti nemělo být nakládání s podzemními vodami povoleno a ani nemělo být vydáno povolení k provedení stavby studny.

I pokud by za současného stavu nedocházelo k ovlivňování hladiny vody ve studni na pozemku parc. č. x v k.ú. B., obec S., neznamená tato skutečnost automaticky to, že nově zřízený vrt na pozemku p.p.č. x neovlivnil vodní sloupec a přítok ve studni žalobkyně. K ovlivnění vodního sloupce a přítoku došlo už na základě provedených vrtných prací.

Správní orgán I. stupně neměl uzavřít, že není nikde zdokumentováno, že vodní sloupec ve studni žalobkyně byl o výšce 15 m. Správní orgán měl tuto skutečnost náležitým způsobem prověřit a provést v tomto směru náležité dokazování. Jsou zcela nesmyslné a nesprávné závěry, že voda byla ve studni žalobkyně v roce 1998 naražena ve 20 m a vrtalo se 24 m, což odpovídá stále hladině vodního sloupce o výšce cca 4 m. Nic takového není pravdou a tyto závěry správního orgánu jsou unáhlené a demagogické (viz rovněž žalobní bod č. 3 této žaloby). Čerpáním vody ze „staré“ i „nové“ studny na pozemku p.p.č. x v k.ú. B., obec S. dojde navíc k překročení limitu přípustného pro odběr podzemních vod a tímto bude ještě více ovlivněna hladina vody ve studni žalobkyně. Tímto se žalovaný vůbec nezabýval, ačkoliv je tato skutečnost namítána již v podaném odvolání ze dne 30. 12. 2014.

Žalobkyně rovněž vytýká prvoinstančnímu správnímu orgánu i žalovanému, že v dané věci nebyl dostatečným způsobem zjištěn úplný skutkový stav věci, resp. skutkový stav věci byl zjištěn nesprávně. V důsledku této skutečnosti je napadené rozhodnutí vydáno v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu, což způsobuje jeho nezákonnost. Správní orgán nepostupoval v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů.

Za situace, kdy bylo zjevné, že nebyl dodržen bod 6 podmínek pro umístění stavby územního rozhodnutí ze dne 8. 1. 2014, měly správní orgány zvýšit požadavky na důkazy, o které opřely svá skutková zjištění. To vše za situace, kdy žalobkyně v průběhu celého řízení opakovala, že provedeným vrtem na pozemku p.p.č. x v k.ú. B., obec S. byl zásadním způsobem ovlivněn vodní sloupec a přítok vody v její studni.

Prvoinstanční správní orgán měl minimálně vyslechnout žalobkyni jako účastníka řízení ke skutečnosti, že v září 2013 dosahovala voda ve studni žalobkyně výšky 15 m. Zároveň měl být vyslechnut pan M.C. (nar. ...), který byl přítomen u měření vodního

sloupce ve studni žalobkyně v září 2013. Potřeba výsledku tohoto svědka mohla být zjištěna právě z účastnického výsledku žalobkyně. V neposlední řadě žalobkyně ve svém vyjádření ze dne 18. 11. 2014 žádala, aby věc posoudil kompetentní odborník. Je zřejmé, že prvoinstanční správní orgán měl ve věci ustanovit soudního znalce z oboru hydrogeologie, který by ve věci podal zcela nestranný znalecký posudek. K ničemu takovému však nedošlo. Ve věci bylo vycházeno pouze z projektové dokumentace Ing. J. K. a posouzení RNDr. J. Ř. jako osoby znalé problematiky v oblasti hydrogeologie a sanační geologie. Zde je však nutno podotknout, že se jedná o osoby navázané na společnost Vodovrty s.r.o., která měla nepochybný zájem na tom, aby se její protiprávní jednání legitimizovalo. Výše uvedené posouzení RNDr. J. Ř. považuje žalobkyně za zcela tendenční, účelové a především zcela nesprávné, když nynější stav je toho dokladem.

Dále má žalobkyně za to, že mělo být při čerpací zkoušce dne 20. 6. 2014 provedeno měření toho, jaká je skutečná hloubka vrtu vybudované studny. Tyto skutečnosti namítala žalobkyně i v podaném odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Správní orgány se však spokojily se záznamem ve stavebním deníku ze dne 5. 11. 2013 společnosti Vodovrty s.r.o., kde je uvedeno, že se jedná o hloubku 28-30 m. Žalobkyně se domnívá, že vzhledem k tomu, že dle územního rozhodnutí ze dne 8. 1. 2014 bylo požádáno o vrtanou studnu do hloubky 60 m, není záznam společnosti Vodovrty s.r.o. ve stavebním deníku ze dne 5. 11. 2013 přesný či pravdivý a vrt (potažmo i studna) je mnohem hlubší. S hloubkou vrtu nad 30 m jsou spojeny jiné právní náležitosti, o kterých se žalobkyně domnívá, že nebyly splněny. Rovněž měřicí zkouška dne 20. 6. 2014 byla naprosto nedostačující, neboť nebyl dostatečně zjišťován přítok do budované studny a především do studny žalobkyně.

Žalovaný neorientován danou problematikou uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela zásadní informace, které ovšem nemají oporu ve správním spisu a naopak jsou v rozporu s dokazováním. V poslední větě prvního odstavce na druhé straně napadeného rozhodnutí žalovaného se podává, že žalobkyně údajně uváděla, že v září 2013 byl přítok vody do její studny 20 l/hod. Tato informace se nezakládá na pravdě, nic takového žalobkyně v rámci správního řízení neuváděla. Žalobkyně naopak odkazovala na montážní deník ze dne 19. 9. 1988, podle kterého byl přítok ve studni 200 l/ hod.

Za zcela absurdní považuje žalobkyně závěr uvedený v třetím odstavci na straně 6 napadeného rozhodnutí žalovaného, kde je uvedeno, že si žalobkyně protiřečí. Žalobkyně měla údajně v rámci odvolání tvrdit, že při vlastním měření v září 2013 byl naměřen vodní sloupec 3,9 m a přítok 20 l/h (což je nesmyslné). Na tomto příkladu lze vidět, že se žalovaný věcí příliš svědomitě nezabýval, když v podaném odvolání ze dne 30. 12. 2014 nic takového žalobkyně rozhodně neuváděla. Žalobkyně naopak konstantně tvrdí, že v září 2013 byl naměřen v její studni vodní sloupec o výšce 15 m. Vodní přítok 20 l/h zjistila žalobkyně v její studni až po 20. 6. 2014. Dříve (před provedením zkušební vrtu) dosahoval přítok 200 l/h. Pokud žalovaný vycházel z výše uvedených mylných předpokladů a závěrů o tom, že si žalobkyně protiřečí, měla následně nepochybně tato

skutečnost vliv na výsledek napadeného rozhodnutí ve věci samé. Dané rozhodnutí je tedy nutně nesprávné, když není správný ani závěr o tom, že by si žalobkyně protiřečila. Žalobkyně je toho názoru, že se správní orgány snažily danou věc ukončit ke spokojenosti žadatelů (manželů F.), aby se nemusely danou věcí více zabírat. Za tímto účelem si správní orgány našly důvody pro obhájení napadených nesprávných závěrů.

Žalobkyně z procesní opatrnosti rovněž uvádí, že má za to, že správní orgány nevedly řádně správní spis, neboť ve správním spisu nejsou zdokumentovány a založeny všechny potřebné listiny, které jsou významné pro rozhodnutí správního orgánu.

Podle názoru žalobkyně správní orgány obou stupňů zcela nepřijatelným způsobem zasáhly do práv a oprávněných zájmů žalobkyně. Žalobkyně nemá žádný důvod k tomu, aby uváděla nepravdivé údaje ohledně stavu hladiny vody ve studni před provedení vrtu dne 5. 11. 2013 na pozemku p.p.č. x v k.ú. B., obec S. Je zcela objektivně seznatelné, že v její studni je nyní natolik málo vody, že toto množství naprosto nepostačuje pro potřebu v její chatě. Naproti tomu před provedením vrtu dne 5. 11. 2013 bylo v její studni vždy vody dostatek. V zimě a na jaře roku 2014 žalobkyně chatu neobývala. V létě 2014 byla žalobkyně nucena donášet na chatu vodu v kanystrech, neboť voda ve studni nebyla postačující. Toto bylo i následným důvodem pro to, aby žalobkyně návštěvy chaty omezila. Nikdy v minulosti k takovéto situaci nedošlo a je zřejmé, že je zde dána příčinná souvislost mezi nynější hladinou vody ve studni žalobkyně a vybudováním studny na pozemku parc. č. x v k.ú. B., obec S. To nehledě na skutečnost, že na tomto pozemku je nyní vybudována již druhá studna, přičemž chata M.F. a J. F. byla rekonstruována, kdy bylo kalkulováno s mnohonásobně vyšší spotřebou vody. To je ovšem nyní na úkor spotřeby vody na chatě u žalobkyně, což považuje žalobkyně za protiprávní a nepřípustné. Vše za přispění společnosti Vodovrty s.r.o., která snad i účelově neprovedla předchozí měření hladin v okolních studnách, kterých je vícero, protiprávně provedla vrtné práce a teprve následně se snaží celou situaci legitimizovat s předkládáním účelových vyjádření a posudků. Není zapotřebí připomínat, že na celé věci je tato společnost finančně zainteresována. Vzhledem k výše uvedeným pochybnostem a vadám, které jsou podle názoru žalobkyně zásadního a velmi významného charakteru a pro projednání dané věci mají i stěžejní význam, se žalobkyně jednoznačně domnívá, že se správní orgán v prvním i druhém stupni nezabýval svědomitě a odpovědně všemi jejími argumenty.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se k věci vyjádřil v podání ze dne 8. 6. 2016, v němž zcela odkázal na napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, neboť je toho názoru, že se s námitkami žalobkyně vypořádal již v těchto rozhodnutích. Žalovaný je přesvědčený, že v rámci správního řízení byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou pochybnosti, a že bylo rozhodnuto v souladu se zjištěnými skutečnostmi.

Nadto pro doplnění žalovaný uvedl, že je pravdou, že žadatelé (resp. firma provádějící vrtné práce) nedodrželi podmínku č. 6 územního rozhodnutí, neinformovali s předstihem o termínu vrtných prací vlastníky okolních studní a měření pak provedli jen u těch, kteří byli zrovna přítomni, resp. v podmínce č. 6. územního rozhodnutí č.j. 1353/OVÚP/13/3/14 ze dne 8. 1. 2014 je stanoveno: *„Do projektové dokumentace stavby, která bude předkládána k následnému stavebnímu řízení, bude zapracována skutečnost, že vlastníci okolních dotčených studní budou žadateli (jejich zástupcem) předem prokazatelně informováni o termínu plánovaného měření hladin vod v okolních studních před zahájením vrtných prací a v jejich průběhu, a to pro možnost tohoto měření se osobně zúčastnit“*. Projektová dokumentace předložená ke stavebnímu řízení povinnost měřit úroveň hladiny u okolních studní obsahuje a obecný stavební úřad vydal souhlas podle § 15 odst. 2 stavebního zákona, kterým se *„ověřuje dodržení jeho podmínky“*.

Podle § 9a odst. 3 zákona č. 62/1988 Sb., o geologických pracích, ve znění pozdějších předpisů, předepisuje organizace nejméně 15 dní před zahájením geologických prací spojených se zásahem do pozemku povinna oznámit účel, rozsah a očekávanou dobu provádění uvedených prací pouze obci, na jejímž území mají být provedeny. Průzkumné hydrogeologické dílo prováděné podle zákona č. 62/1988 Sb., o geologických pracích nevyžaduje územní rozhodnutí ani územní souhlas a nečerpá-li se déle než 14 dní a více než 1 l/s, nevyžaduje ani povolení k nakládání s vodami.

Žalovaný je toho názoru, že prvoinstanční orgán to v plné míře napravil, když při místním šetření dne 30. 5. 2014 změřil hladinu vody ve studni žalobkyně a zajistil provedení opakované čerpací zkoušky za účasti žalobkyně i ostatních vlastníků okolních studní. Z tohoto důvodu je proto žalovaný toho názoru, že před vydáním stavebního povolení došlo k nápravě a podmínka č. 6 územního rozhodnutí byla tedy dodatečně splněna. Rozhodnutí prvoinstančního orgánu proto bylo v této věci vydáno v souladu se zákonem.

Žalobkyně sice několikrát uvedla, že v její studni byl vodní sloupec 15 m, ale nikdy tuto skutečnost žádným způsobem nedoložila. Žalobkyně jako účastník řízení měla v souladu s § 52 správního řádu označit v rámci prvoinstančního řízení důkazy na podporu svých tvrzení, což však neučinila. Žalobkyně měla tedy možnost navrhnout jako důkaz výslech pana M.C., ale této možnosti nevyužila. O panu M.C. se žalobkyně zmiňuje až v podané žalobě, a prvoinstanční správní orgán proto neměl možnost takový důkaz provést. Dle názoru žalovaného bylo pouze na rozhodnutí žalobkyně, zda důkazy na podporu svých tvrzení navrhne či nikoliv. Nad to žalovaný uvádí, že žalobkyni bylo v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu umožněno seznámit se s podklady rozhodnutí, přičemž i v tomto okamžiku mohla žalobkyně navrhnout prvoinstančnímu orgánu výslech pana M.C. Žalobkyně se rozhodla být ve věci navrhnutí důkazu svědeckou výpovědí pana M.C. nečinná a nevyužít svých procesních práv, což bylo jejím právem. Nicméně není možné brát k tíži prvoinstančního orgánu ani žalovaného, že se žalobkyně rozhodla v napadeném správním řízení neuplatňovat svá procesní práva.

Žalobkyně v rámci místního šetření uvedla, že v její studni je „21. 5. 2014 měřeno vodní sloupec 3,90 m. Původně byl ve studni 15 m vodní sloupec. Dle montážního deníku z 19. 9. 1998 byla ve studni ve 20 m zvodnělá porucha s přítokem cca 200 l/hod. Studna byla vyvrtána do 24 m“. Z místního šetření byl sepsán protokol, který je žalobkyní podepsán a ta tímto podpisem stvrdila, že s jeho obsahem souhlasí. Montážní deník z 19. 9. 1988 z hloubení study na pozemku p.č. x v k.ú. B. ve vlastnictví žalobkyně (tehdy předchozího vlastníka) není součástí spisu. Dle sdělení MěÚ S. jej žalobkyně předložila pouze při jednání a místním šetření dne 30. 5. 2014 a je to uvedeno v protokolu z tohoto jednání. Byla-li ve studni hluboké 24 m naražena vodní hladina v hloubce 20 m, znamená to, že 19. 9. 1988 činil vodní sloupec 4 m. Dle měření při jednání a šetření dne 30. 5. 2014 byla změřena hladina vody ve studni žalobkyně a byl naměřen vodní sloupec o výšce 3,90 m. To je pouze o 10 cm méně než v r. 1988 a takový minimální pohyb je zcela v mezích přirozeného pohybu hladiny podzemní vody a nesvědčí o úbytku vody ve studni vlivem vrtných prací na pozemku p.č. x v k.ú. B. Dle dlouhodobého sledování ČHMÚ, hladiny vody v hlubokých vrtech na území středních a západních Čech vykazují stagnaci nebo pomalý pokles.

Nadto je třeba poukázat na to, že dne 25. 4. 2014, kdy podala námitky k oznámení o zahájení řízení (první projednání), zjevně žádnou ztrátu vody ani omezení možnosti čerpání nezpozorovala, vlastně to přímo nenamítala při místním šetření 30. 5. 2014 - tam pouze uvedla údaje o její studni z montážního deníku.

Žalovaný dále uvádí, že existence starší studny a vodovodní přípojky na pozemku žadatelů p.č. x v k.ú. B. z hlediska vodního zákona ani stavebního zákona, nebrání povolení další studny a souvisejícího nakládání s vodami.

V žalobě je dále uvedeno, že žalobkyně ve svém vyjádření ze dne 18. 11. 2014 žádala, aby věc posoudil kompetentní odborník. Dle názoru žalobkyně měl proto prvoinstanční orgán ustanovit soudního znalce z oboru hydrologie. K této věci žalovaný uvádí, že kompetentním odborníkem splňujícím požadavek dle § 9 odst. 1 vodního zákona je pro žalovaného RNDr. J. Ř., osoba s odbornou způsobilostí v hydrogeologii a sanační geologii, č. 1680/2003. Žalobkyně žádný srovnatelný posudek, který by tento podklad předložený žadateli zpochybňoval, a prvoinstanční ani odvolací orgán tedy při postupu v souladu s § 6 odst. 2 správního řádu neměly důvod k ustavení soudního znalce podle § 56 správního řádu.

K další námitce žalobkyně žalovaný uvádí, že podle projektové dokumentace „vrt bude vyvrtán do hloubky až 60 m s tím, že vrt bude možno ukončit i v menší hloubce, bude-li naražena dostatečně vydatná zvodně“. Po dosažení hladiny podzemní vody se dle projektové dokumentace bude vrtat ještě dalších 6 - 9 m, poté bude možno vrt ukončit, vyčistit, desinfikovat a zahájit čerpací zkoušku. Podle záznamu o provedení vrtných prací z 5.

11.2013 byla hladina naražena v hloubce 22 m a hloubka vrtu činí 30 m. Takový postup je zcela v souladu s projektovou dokumentací ověřenou ve stavebním řízení.

Žalovaný poukazuje na to, že žalobkyně se v rámci svých vyjádření ani odvolání nikdy nezmínila o tom, že by měla ve své studni tak málo vody oproti předchozím rokům, že od roku 2014 musí do své chaty vodu v kanystrech. Opět se jedná o nové tvrzení, které nebylo před prvoinstančním orgánem ani před žalovaným nikdy vzneseno, a proto se jím správní orgány v rámci správního řízení nemohly zabývat. K tomuto lze uvést, že pokud je zcela objektivně seznatelné, že ve studni žalobkyně je natolik málo vody, že naprosto nepostačuje pro potřebu v její chatě, může se domáhat náhrady podle § 29 odst. 2 vodního zákona.

S ohledem na shora uvedené navrhl žalovaný žalobu žalobkyně zamítnout pro nedůvodnost.

[IV] Replika

Žalobkyně v replice ze dne 29. 6. 2015 k vyjádření žalovaného sdělila, že žalovaný se dle jejího názoru celou záležitostí zcela neorientuje, což vyplývá z jeho vyjádření k žalobě, kde uvedl: „*Prvoinstanční orgán to v plné míře napravil, když při místním šetření dne 30. 5. 2014 změřil hladinu vody ve studni žalobkyně a zajistil provedení opakované čerpací zkoušky za účasti žalobkyně i ostatních vlastníků okolních studní*“. Žalobkyně k tomu uvedla, že dne 30. 5. 2014 k žádné opakované čerpací zkoušce vůbec nedošlo. Pokud nějaké měření hladiny probíhalo, odehrálo se dne 20. 6. 2014.

Dle názoru žalobkyně správní orgány obou stupňů měly respektovat § 3 správního řádu a měly v dané věci zjistit skutkový stav, o němž nejsou žádné pochybnosti. Prvoinstanční správní orgán výše uvedenou zásadu nerespektoval, neboť v rámci provádění jednotlivých důkazů neprovedl dokazování v potřebné míře, když nevyslechl žalobkyni. Pokud by tak učinil, jistě by získal informace a poznatky, o kterých neměl v době vydání rozhodnutí žádné tušení. Mohl by například zjistit, že dne 20. 9. 2013 vytáhla žalobkyně spolu s panem M.C. čerpadlo ze studny žalobkyně. V podané žalobě je mylně uvedeno, že čerpadlo bylo ze studny vytaženo z toho důvodu, že bylo rozbité. V tomto směru právní zástupce žalobkyně opravuje skutková tvrzení, když předmětné čerpadlo bylo ze studny vytaženo pouze za účelem jeho kontroly. Bylo zapotřebí zjistit, v jakém stavu se čerpadlo nachází a zda nebude nutná jeho preventivní oprava či výměna. Kontrolu čerpadla provedl pan J.P. Při vytažení čerpadla byla zároveň žalobkyní a panem C. změřena hladina vody ve studni žalobkyně, když bylo zjištěno, že vodní sloupec dosahuje 15 m. Tyto skutečnosti mohl správní orgán I. stupně z výsledku žalobkyně zjistit. Zároveň mohl zjistit, že žalobkyně měla ve své chatě vždy dostatek vody, čemuž odpovídají i rozvody vody po chatě. Nyní musí žalobkyně na chatu donášet vodu v kanystrech. Množství vody, které je ve studni nyní, na provoz chaty nestačí. Pro úplnost žalobkyně uvádí, že předmětné čerpadlo vrátila do studny až po prohlídce dne 20. 6. 2014, neboť v zimě a na jaře roku

2014 chatu neobývala a nebylo tedy nutné, aby bylo čerpadlo ve studni. Žalobkyně tedy opakuje, že dne 24. 4. 2014 ještě nevěděla o tom, že se změnila hladina vody v její studni. Jako důkaz kontroly čerpadla předložila žalobkyně příjmový pokladní doklad ze dne 20. 9. 2013.

Žalovaný činí ve věci zcela zásadní závěry o tom, jaký byl vodní sloupec ve studni žalobkyně před provedením vrtných prací panem F. a paní F. Tyto své závěry přitom opírá o montážní deník z 19. 9. 1988. Paradoxní je však to, že tento montážní deník není ve spisu vůbec obsažen, což ostatně žalovaný ve svém vyjádření ze dne 8. 6. 2015 přiznává. Rozhodnutí správního orgánu je tedy nutně nepřezkoumatelné, když správní orgán neměl vůbec k dispozici podle něj stěžejní důkaz, který by mohl bezprostředně vnímat a učinit si o něm vlastní úsudek a závěry. Pokud tento důkaz není ve spisu založen, lze stěží polemizovat o tom, co z tohoto důkazu vyplývá a co již nikoliv.

Žalobkyně rovněž trvala na tom, že ve věci měl být ustanoven kompetentní odborník – soudní znalec, který by učinil revizní znalecký posudek k posudku RNDr. J. Ř., jehož posudek je naprosto mylný, nesprávný a tendenční.

Žalobkyně je navíc přesvědčena o tom, že studna pana F. a paní F. je ve skutečnosti hlubší než 30 m. Stará studna pana F. a paní F. dosahuje hloubky 30 m. Je tedy otázkou, proč by si pan F. a paní F. nechali provést druhou studnu, která má být hluboká pouze 28-30 m. Z logiky věci se jeví, že v takto zbudované nové studni by stěží mohlo být více vody, než ve studni staré, když obě studně jsou hned vedle sebe a stará studna má být hlubší. Tuto skutečnost však nikdo náležitě nezkoumal.

V neposlední řadě nelze souhlasit s tím, že by měla žalobkyně řešit vzniklou situaci podle § 29 odst. 2 vodního zákona. V případě, že (protiprávní) jednání pana F. a paní F., potažmo společnosti Vodovrty s.r.o. bude na základě správního řízení legitimizováno, jen stěží se následně žalobkyně domůže jakéhokoliv nároku.

[V] Původní rozhodnutí krajského soudu

Zdejší soud původně rozhodl ve věci (po provedeném jednání) rozsudkem ze dne 21. 9. 2016, čj. 30 A 52/2015-58, tak, že „I. rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 23. 2. 2015, čj. ŽP/722/15, a rozhodnutí Městského úřadu S. ze dne 8. 12. 2014, čj. 1500/ŽP/14, se zrušují a věc se vrací k dalšímu řízení žalované; II. žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 19.456,- Kč k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Karla Mateřánky, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.“.

V odůvodnění předmětného rozsudku soud mimo jiné konstatoval: „Pro rozhodnutí soudu byla významná skutečnost, že stavba byla z větší části hotova ještě před vydáním povolení k provedení stavby, či dokonce ještě před vydáním územního rozhodnutí. Byť napadené i prvoinstanční rozhodnutí opakovaně hovoří o zkušebním vrtu, je zřejmé, že rozhodující část

stavby již byla zrealizována [k tomu srov. str. 2 prvoinstančního rozhodnutí, podle kterého (...)] proveden zkušební vrt, který je vystrojen v souladu s PD. Zhlaví studny nedokončeno, přípojky nevybudovány a čerpadlo v době šetření neosazeno.“]. Řečeno jinak, k úplnému dokončení postačilo pouze realizovat přípojky a osadit stavbu čerpadlem. Jistě, nelze vyloučit, že správní orgány o tom zpočátku nevěděly, poněvadž místní šetření bylo provedeno až v průběhu řízení o povolení stavby studny (dne 30. 5. 2014), ale to nic nemění na tom, že vodní dílo zde existovalo ještě před tím, než o něm příslušné orgány pravomocně rozhodly. A žalobkyně na tuto skutečnost upozorňovala.

Za takových okolností pak bylo žádoucí, aby prvoinstanční správní orgán, namísto pokračování v řízení o povolení stavby, přistoupil ex offo k zahájení řízení o odstranění stavby. Nestalo se tak, avšak soud může tento fakt konstatovat pouze obiter dictum, neboť žádná z žalobních výtek tímto směrem nemířila. O to více však (a zcela v intencích uplatněných žalobních námitek) se tak soud zaměřil na průběh pokračujícího řízení o vydání stavebního povolení, na které bylo nezbytné, ve světle řečeného, klást náročné požadavky.

Soud dospěl k závěru, že proběhlé řízení takovým požadavkům nedostalo.

Za nastalé situace (stavba téměř dokončena, tvrzení žalobkyně o výrazném poklesu hladiny v její studni) bylo povinností vodoprávního úřadu, jakožto specializovaného stavebního úřadu, detailně se vyrovnat se všemi uplatněnými námitkami žalobkyně. Bylo třeba striktně rozlišit situaci před a po provedení prací, zejména co do tvrzeného poklesu vodního sloupce. K možnému poškození práv žalobkyně totiž mohlo dojít v zásadě dvojím způsobem. Jednak tím, že ji připravila o vodu již realizace vrtných prací, jako druhá možnost připadá do úvahy pokles hladiny v důsledku čerpání ze studny F. Ano, provedeným měřením bylo víceméně prokázáno, že pravděpodobně ani odčerpání 600 litrů vody během 1,5 hodiny hladinu ve studni žalobkyně nezměnilo, což by nasvědčovalo tomu, že samotný provoz nového vodního díla nemá vliv na stav vodního sloupce. Avšak správní orgány se náležitým způsobem nevypořádaly s tím, že žalobkyni mohlo výrazným způsobem poškodit již provedení vrtných prací (a tedy faktická realizace díla ještě před vydáním příslušných rozhodnutí). Dle názoru soudu nedošlo ke shromáždění dostatečných skutkových zjištění ve vztahu k tomu, jaká tu byla situace před provedením vrtacích prací na druhé studni manželů F. Jistě, soud připouští, že to bylo a bude obtížné, ale ani za takové situace nelze na takový požadavek rezignovat. Primárně půjde o to, aby tu byla odpovídající tvrzení a důkazy k tomu, jaký byl stav před tím, než byly provedeny předmětné práce. Bude nezbytné vyzvat žalobkyni, aby navrhla důkazy k prokázání jejích tvrzení (i když některé již předloženy byly), a poučit ji o relevantnosti tohoto faktu. Jiné důkazy bude povinen zajistit vodoprávní úřad z moci úřední, včetně případné součinnosti s žadateli. Zjistí-li se, že ve studni žalobkyně bylo významně více vody před realizací vrtacích prací, pak bude třeba zabývat se otázkou, zda to byly skutečně ony práce, které tak výrazným způsobem zmenšily vodní sloupec ve studni žalobkyně. Stran této odborné otázky však může soud v rámci přezkumu toliko zavázat správní orgán, co má ve věci udělat, nikoliv tuto otázku sám řešit. Stejně tak soud nemá možnost vyjádřit se k dalším odborným otázkám, které mohou při řešení věci vyvstat. Bude na správním orgánu, zda se k nim bude moci vyjádřit v rámci svého odborného posouzení problému, nebo jestli bude nutné vydat se cestou znaleckých posudků. Shrnutí, první, co bude třeba zjistit, je stav vody před vrtacími pracemi, následně stav hladiny

po vrtacích pracích a konečně, zda je úbytek vody přičitatelný předmětným vrtacím pracím, eventuálně čerpání vody ze studny F.“.

[VI] Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu

Žalovaná brojila proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 21. 9. 2016, čj. 30 A 52/2015-58 (dále též „*původní rozsudek krajského soudu*“), kasační stížností, o níž Nejvyšší správní soud rozhodl rozsudkem ze dne 31. 8. 2017, čj. 2 As 326/2016-33 (dále též „*rozsudek NSS*“), tak, že „*rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 9. 2016, čj. 30 A 52/2015-58, se zrušuje a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení*“, a to pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.

[VII] Nové posouzení věci krajským soudem

Krajský soud byl ve smyslu § 110 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*s. ř. s.*“), vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Soud neshledal žalobu důvodnou, když o žalobních námitkách, zavázán závěry vyjevenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2017, čj. 2 As 326/2016-33, uvážil takto.

Předně, rozsudek NSS korigoval názor, který byl vysloven stran povahy průzkumného vrtu v původním rozsudku krajského soudu. Kasační soud ve vztahu k průzkumnému vrtu uvedl toto: „*[27] Dle § 55 odst. 3 vodního zákona není průzkumný vrt vodním dílem. Podle § 8 odst. 3 písm. a) vodního zákona není třeba povolení k nakládání s vodami „k čerpacím pokusům při provádění hydrogeologického průzkumu nebo při průzkumu vydatnosti zdrojů podzemních vod, pokud mají trvat méně než 14 dnů a odběr vody v této době nepřekročí 1 l/s“. Geologické práce (mezi něž lze zařadit i průzkumné vrtu) může provádět dle § 3 odst. 1 zákona o geologických pracích pouze organizace splňující podmínky stanovené právními předpisy. Organizace je povinna do 30 dnů před zahájením geologických prací předat potřebné podklady České geologické službě (§ 7 odst. 1 zákona o geologických pracích). Nejméně patnáct dní před zahájením geologických prací spojených se zásahem do pozemku je organizace povinna informovat obec, na jejímž území se pozemek nachází, o provedení těchto prací (§ 9a odst. 3 zákona o geologických pracích). Obec nemá zákonnou povinnost o této skutečnosti informovat své občany. Má-li být průzkumný vrt hlubší než 30 m, je organizace povinna alespoň 30 dnů předem informovat místně příslušný krajský úřad a vyžádat si jeho vyjádření (§ 6 odst. 3 zákona o geologických pracích). Zhotovení vrtů hlubších než 30 m je zároveň činností prováděnou hornickým způsobem dle § 3 písm. f) zákona o hornické činnosti, kterou může v souladu s § 5 odst. 2 téhož zákona vykonávat organizace, již bylo orgánem státní báňské správy vydáno oprávnění. Tato činnost může být prováděna na základě povolení či ohlášení (§ 5 odst. 2*

zákona o hornické činnosti). Průzkumný vrt (stavba studny) hlubší než 30 m dle § 10 odst. 1 ve spojení s § 13 odst. 1 vyhlášky č. 104/1988 Sb., o hospodárném využívání výhradních ložisek, o povolování a ohlašování hornické činnosti a ohlašování činnosti prováděné hornickým způsobem, ve znění pozdějších předpisů, musí být ohlášena alespoň 8 dní předem příslušnému obvodnímu báňskému úřadu.

[28] Z právní úpravy plyne, že průzkumný vrt není vodním dílem a k jeho provedení není potřebné žádné povolení (pozn.: toto i další zvýraznění v citacích z rozsudku NSS bylo provedeno krajským soudem). Organizace provádějící vrt musí pouze dodržet výše zmiňované informační povinnosti. **Zákon však neukládá informační povinnost ve vztahu k vlastníkům okolních studní ani povinnost měřit vodní hladinu v okolních studnách před započítím vrtných prací** (k tomu viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2006, č. j. 1 As 44/2005 – 123). Právní úprava zároveň nevylučuje, aby byl průzkumný vrt, pokud je úspěšně nalezeno dostatečné množství vody, využit a přebudován na studnu. Průzkumný vrt proto může mít některé shodné technické parametry, jako má mít studna. Následné využití průzkumných vrtů je odůvodněno ekonomickými hledisky i snahou minimalizovat vrtné práce (obojí je vedeno snahou provádět vrtné práce v co nejmenším rozsahu). Přebudování vrtu na vodní dílo je podpořeno i zněním prováděcích předpisů. Dle přílohy 7 bodu 2.6 vyhlášky č. 369/2004 Sb., o projektování, provádění a vyhodnocování geologických prací, oznamování rizikových geofaktorů a o postupu při výpočtu zásob výhradních ložisek, ve znění pozdějších předpisů, má být u zprávy o řešení geologického úkolu s výpočtem zásob podzemních vod uveden „způsob likvidace nebo zajištění technických prací, popřípadě odkaz na jejich další využití“. Z uvedeného plyne, že právní vymezení vrtu následnou stavební úpravu na studnu nevylučuje. Je tudíž pochopitelná snaha dodržovat technické parametry vyžadované pro stavbu studny dle § 17 vyhlášky č. 590/2002 Sb., o technických požadavcích pro vodní díla, ve znění pozdějších předpisů.“.

Citované části rozsudku NSS jsou tak oporou pro závěr o nedůvodnosti žalobních tvrzení namítajících neoprávněnost (protiprávnost) vrtných prací [část III., bod 1 (str. 4, první odstavec)].

Rozsudek NSS konstatoval i nedůvodnost dalších žalobních námitek (viz níže). Nejprve v té souvislosti zdůraznil, že předmětem soudního přezkumu v dané věci bylo rozhodnutí, kterým vzešlo ze společného řízení o stavebním povolení studny a o povolení odběru podzemních vod (§ 9 odst. 5 ve spojení s § 15 odst. 1 vodního zákona). Podstatné pro věc je, že stavební řízení není pokračováním řízení územního. Ve stavebním řízení se neřeší umístění stavby na pozemku, neboť to je již závazně určeno pravomocným územním rozhodnutím. Jak je uvedeno v rozsudku NSS, „(...) mezi územním řízením a stavebním řízením, ačkoliv jejich výstupy představují řetězcí správní akty, existuje z hlediska věcného bariéra, která je striktně odděluje. Správní soudy se mohou při přezkumu stavebního povolení zabývat toliko těmi námitkami, které mají přímý vztah k předmětu stavebního řízení, a nemohou posuzovat zákonnost stavebního povolení z pohledu otázek, které se věcně neupínají k předmětu stavebního řízení. Důsledkem této difference je zavedení věcné koncentrace námitek účastníků řízení v § 114 odst. 1 a 2 stavebního zákona (srov. např. rozsudky Nejvyššího

správního soudu ze dne 23. 1. 2013, č. j. 1 As 119/2012 – 86, nebo ze dne 8. 9. 2011, č. j. 1 As 83/2011 – 565).“.

Dle § 114 odst. 1 stavebního zákona platí, že účastník řízení může uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě. Osoba, která je účastníkem řízení podle § 109 písm. g), může ve stavebním řízení uplatňovat námitky pouze v rozsahu, v jakém je projednávaným záměrem dotčen veřejný zájem, jehož ochranou se podle zvláštního právního předpisu zabývá. Účastník řízení ve svých námitkách uvede skutečnosti, které zakládají jeho postavení jako účastníka řízení, a důvody podání námitek; k námitkám, které překračují rozsah uvedený ve větě první a druhé, se nepřihlíží.

Podle § 114 odst. 2 stavebního zákona platí, že k námitkám účastníků řízení, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení, při pořizování regulačního plánu nebo při vydání územního opatření o stavební uzávěře anebo územního opatření o asanaci území, se nepřihlíží.

Stran námitek uplatněných ve smyslu § 114 odst. 1 stavebního zákona je pak v rozsudku NSS vyjeveno, že „je nutné kumulativní splnění dvou podmínek: 1. námitka musí směřovat proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů (věcný rozsah) a 2. účastník musí tvrdit přímé dotčení na svém vlastnickém právu, případně právu založeném smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právu odpovídajícímu věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2011, č. j. 1 As 133/2011 - 127). Ve společném řízení ve smyslu § 9 odst. 5 a § 15 odst. 1 vodního zákona musí být otázka vlastnického práva posuzována nikoliv ve vztahu k vlastnictví (podzemní) vody, neboť to je dle § 3 odst. 1 vodního zákona vyloučeno, ale k dříve povolenému odběru vody. Dotčeno totiž není vlastnické právo k vodě, ale právo na odběr vody v povoleném rozsahu. Zároveň nejsou přípustné námitky, které mohly být uplatněny již dříve, zejména v rámci územního řízení. Pokud nejsou tyto podmínky splněny, nemůže být uplatněná námitka projednána ve stavebním řízení ani věcně přezkoumána správním soudem.“.

Kasační soud dále uvedl, že „Druhý okruh projednatelných námitek vymezuje řízení o povolení k nakládání s podzemními vodami [§ 8 odst. 1 písm. b) bod 1. vodního zákona]. Řízení o povolení k nakládání s podzemními vodami má zajistit naplnění účelu vodního zákona (dle § 1 odst. 1 vodního zákona se jedná o zajištění ochrany, zabezpečení, hospodárného a účelného využívání vody). Dle § 9 odst. 1 vodního zákona má být podkladem pro rozhodnutí vyjádření osoby s odbornou způsobilostí. Obsah vyjádření je vymezen v § 3a odst. 1 písm. c) vyhlášky Ministerstva zemědělství č. 432/2001 Sb., o dokladech žádosti o rozhodnutí nebo vyjádření a o náležitostech povolení, souhlasů a vyjádření vodoprávního úřadu (dále jen „vyhláška č. 432/2001 Sb.“). Dle této vyhlášky má odborně způsobilá osoba zhodnotit hydrogeologickou charakteristiku území, včetně stanovení úrovně hladiny podzemních vod, mocnosti zvodnělé

vrstvy, zhodnocení míry rizika ovlivnění množství zdrojů podzemních a povrchových vod nebo chráněných území vymezených zvláštními právními předpisy. Zároveň má osoba vypracovávající vyjádření navrhnout podmínky, za kterých může být povolení k odběru podzemních vod vydáno, pokud může tento odběr mít podstatný vliv na jakost a množství podzemních vod, a má taktéž zpracovat návrh minimální hladiny, pokud odběr může mít za následek podstatné snížení hladiny podzemních vod [viz § 3a odst. 1 písm. c) body 3 – 6 vyhlášky č. 432/2001 Sb.]. V řízení o povolení k nakládání s podzemními vodami mají být posuzovány výhradně okolnosti spojené s budoucím odběrem podzemní vody. Má být hodnocen rozsah možného odběru i jeho vliv (kvantitativní i kvalitativní) na okolní zdroje vody. Výsledné povolení má odrážet faktický stav v území a umožňovat odběr vody v takovém rozsahu, který neohrožuje okolní zdroje podzemní či povrchové vody.“.

Prizmatem řečeného pak kasační soud konstatoval mj. toto (viz odst. [23] rozsudku NSS): „*Návrh na ustanovení znalce z oboru hydrogeologie, který měl odborně posoudit umístění studny stavebníků, či námitka, že stavebníci chtějí zbudovat novou studnu pouze metr od své původní studny, se týkají umístění stavby studny, a nikoliv jejího technického provedení nebo užívání, proto měly být uplatněny již v územním řízení. Velká skupina výhrad žalobkyně směřovala vůči nepovoleným vrtným pracím. Žalobkyně především tvrdila, že ji průzkumný vrt připravil o vodu v její studni. Vrtné práce časově souvisí s nalezením optimálního umístění studny, a to i ve vztahu k okolním zdrojům vody, proto je pozdě se jimi zabývat v řízení o povolení stavby studny. Otázka poškození žalobkyně faktickým provedením průzkumného vrtu také nemá být řešena v tomto řízení. Negativní ovlivnění hladiny vody ve studni, které mělo způsobit provedení průzkumného vrtu, má být zjišťováno v civilním řízení dle § 29 odst. 2 vodního zákona. V tomto typu řízení se před obecným soudem objasňuje, zda ztráta podzemní vody nastala, zdali je mezi tímto následkem a provozní činností osoby (zde společnost Vodovrty) příčinná souvislost, a pokud ano, je založen zvláštní nárok na náhradu škody poškozenému (oprávněnému odběrateli podzemních vod), jehož majetkový stav nezahrnoval podzemní vody, a proto se sám o sobě nezmenšil (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 30. 5. 2013, sp. zn. 22 Co 136/2013, dostupný ze systému ASPI). Odpovědnost zhotovitele vrtu je objektivní, a proto se nevyžaduje zavinění. Poškozený při uplatňování svého nároku nemusí dokazovat porušení konkrétní právní povinnosti na straně provozovatele, ale jen to, že škoda byla vyvolána povahou provozní činnosti (srov. H., Z. a kol. Vodní zákon. Praha: Soudy, 2011, s. 96 – 97).“.* Logicky jsou pak nedůvodné i námitky brojící proti neuskutečnění účastnického výsledku žalobkyně [část III., bod 2 žaloby (str. 4, poslední odstavec)], resp. výsledku M.C. Tyto výsledky, stejně jako příjmový doklad ze dne 20. 9. 2013 o provedení prohlídky čerpadla, měly dle obsahu správního spisu prokazovat výši hladiny a množství vody ve studni žalobkyně před provedením průzkumného vrtu, a proto by nemohly objasnit žádné skutečnosti relevantní pro posuzované řízení.

Závěry vyjevené v rozsudku NSS lze pak aplikovat i ve vztahu k tvrzenému nedodržení podmínek územního rozhodnutí ze dne 8. 1. 2014, čj. 1353/OVÚP/13/3/14, kterým bylo rozhodnuto o umístění vodního díla „vrtaná studna na části p.p.č. x v k.ú. B.

u rekreační chaty č. e. x B.“ (dále též „územní rozhodnutí“), konkrétně pak nesplnění podmínky č. 6 územního rozhodnutí [část III., bod 1 (str. 4, první odstavec) žaloby].

Inkriminovaná podmínka byla v územním rozhodnutí specifikována takto: „Do projektové dokumentace stavby, která bude předkládána k následnému stavebnímu řízení, bude zapracována skutečnost, že vlastníci okolních dotčených studní budou žadateli (jejich zástupcem) předem prokazatelně informováni o termínu plánovaného měření hladin vod v okolních studních před zahájením vrtných prací a v jejich průběhu a to pro možnost tohoto měření se osobně zúčastnit.“

Text žaloby je oporou pro závěr, že žalobkyně spatřuje neplnění podmínky č. 6 v provedení průzkumného vrtu, o jehož realizaci nebyla informována. Tento názor je však mylný. Průzkumný vrt byl proveden v listopadu 2013, kdežto podmínka č. 6 byla součástí územního rozhodnutí ze dne 8. 1. 2014. Adresáty rozhodnutí, tj. žadatele o vydání územního rozhodnutí, tato podmínka zavazovala *pro futuro*, nikoliv zpětně.

Soud dále nepřítakal ani námitkám brojícím proti čerpací zkoušce provedené dne 20. 6. 2014, ani tvrzením stran projektové dokumentace a vyjádření odborně způsobilé osoby, a to pro obecnost, nekonkrétnost a nepodloženost těchto námitek (a tvrzení).

Podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí být z žalobního bodu patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Každá taková námitka (bod) musí být dostatečně konkrétní. Z povahy soudního řízení správního vyplývá, že je to žalobce, který obsahem podání – žaloby – vymezuje rozsah přezkumu jím napadeného rozhodnutí. Je tedy na žalobci, jak prostřednictvím žalobních bodů vymezí přezkumnou činnost soudu. Nejvyšší správní soud došel ohledně náležitostí žaloby proti rozhodnutí správního orgánu k tomuto závěru: *I. Líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. II. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. III. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.* [viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č.j. 2 Azs 92/2005-58, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS, toto i další zde zmíněná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu

jsou k dispozici na www.nssoud.cz]. Účastníci řízení by tedy měli svá podání náležitě konkretizovat. Námitka, má-li být kvalifikovaná, by měla být konkrétní, protože na obecnou námitku těžko žádat jinou odpověď, než opět relativně obecnou. A to se netýká jen žalobních bodů, toto kritérium jistě dopadá i na námitky odvolací, jakož i na nejruznější vyjádření účastníků řízení či obsah podkladů pro vydání rozhodnutí.

Žalobkyně ve vztahu k čerpací zkoušce provedené dne 20. 6. 2014 jednak tvrdila, že při ní mělo být provedeno měření skutečné hloubky studny, a dále že ona zkouška byla nedostačující co do zjišťování přítoku do budované studny a především studny žalobkyně.

Ano, není sporu o tom, že správní orgány vzaly stran realizované hloubky studny v potaz údaj ze záznamu o provedení vrtných prací ze dne 5. 11. 2013, podle něhož byla hladina naražena v hloubce 22 metrů a hloubka vrtu činí 30 metrů. Žalovaný správní orgán v tom neshledal rozpor s projektovou dokumentací. To, že hloubka nemá uvedených 30 metrů, však žalobkyně dovodila (doslova uvedla, že *se domnívá*) pouze z toho, že územní rozhodnutí by umožňovalo vybudovat i studnu hlubší. To však ke zpochybnění závěrů žalovaného nepostačuje, neboť domněnky a ničím nepodložené předpoklady nejsou relevantní argumentací. A stejné lze konstatovat i ve vztahu ke kvalitativním parametrům čerpací zkoušky. Oproti žalobkyninu tvrzení, že zkouška byla „*naprosto nedostačující*“, stojí žalovaným prezentovaný detailní popis toho, co bylo během zkoušky měřeno (k tomu srov. str. 6 napadeného rozhodnutí: „*Opakovaná čerpací zkouška dne 20. 6. 2014 byla provedena za přítomnosti prvoinstančního orgánu a odvolací orgán nemá žádný důvod její výsledky zpochybňovat. Podle těchto výsledků bylo odčerpáno celkem 600 l za 1,5 h, tj. prům. 0,11 l/s a nedošlo k ovlivnění hladin okolních studní. Množství vody povolené napadeným rozhodnutím činí prům. 0,007 l/s. Ve studni odvolatelky byla naměřena hladina v hloubce 19,78 m před i po ukončení čerpání. Přítok vody do studny odvolatelky ani sloupec vody v budovaném vrtu skutečně měřeny nebyly - pro výsledek čerpací zkoušky prováděné za účelem zhodnocení míry rizika ovlivnění okolních zdrojů podzemních vod však tyto údaje nebyly třeba. Projektová dokumentace uvádí „požadavky na čerpací pokusy 1 - 3 dny; bude použita norma ČSN 755115“. Norma ČSN 755115 - Jímání podzemní vody měření přítoku vody do okolních studní rovněž nepředepisuje a tento údaj není třeba ani podle normy ČSN 736614 - Zkoušky zdrojů podzemní vody.“). Lze tedy uzavřít, že napadené rozhodnutí v tomto směru obstálo.*

Dále, žalobkyně namítala, že „*je zřejmé, že správní orgán I. stupně měl ve věci ustanovit soudního znalce z oboru hydrogeologie, který by ve věci podal zcela nestranný znalecký posudek*“, když „*ve věci bylo vycházeno pouze z projektové dokumentace Ing. J. K. a posouzení RNDr. J. Ř. jako osoby znalé problematiky v oblasti hydrogeologie a sanační geologie*“, přičemž „*se jedná o osoby navázané na společnost Vodovrty s.r.o., která měla nepochybný zájem na tom, aby se její protiprávní jednání legitimizovalo*“. Žalobkyně zároveň považovala „*posouzení RNDr. J. Ř. za zcela tendenční, účelové a především zcela nesprávné, když nynější stav je toho dokladem*“.

Ani v tomto případě soud nenalezl v žalobních tvrzeních cokoliv konkrétního. Chtěla-li by žalobkyně úspěšně brojit proti napadenému (potažmo i prvoinstančnímu rozhodnutí), musela by předložit solidní, důkazy podloženou argumentaci. To se však takto koncipovanými námitkami nestalo. Žalobkyně neuvedla, proč je posouzení RNDr. Ř. „tendenční, účelové a zcela nesprávné“, nepředložila žádná tvrzení, listiny apod. konkurující projektové dokumentaci a posouzení jak po obsahové, tak po odbornostní stránce. A soud rovněž nenalezl cokoliv protiprávního v konání společnosti Vodovrty s.r.o. (viz výše k povaze průzkumného vrtu). Za takových okolností nebylo možno dospět k jinému závěru, než že i tyto námitky jsou nedůvodné.

Abstraktní pak byla i tvrzení týkající se vedení správního spisu. V nich žalobkyně uvedla pouze to, že *„správní orgán I. ani II. stupně nevedl řádně správní spis“*, v němž *„nejdou zdokumentovány a založeny všechny potřebné listiny, které jsou významné pro rozhodnutí správního orgánu“*. Soud se však nedozvěděl informace pro posouzení důvodnosti námitky naprosto zásadní - totiž jaké listiny ve spisu chybí a jaký vliv by měly na věc samu.

Další námitka brojila proti rozsahu povoleného odběru podzemní vody z nové studny (využíváním staré i nové studny stavebníků dojde k překročení povoleného limitu), resp. proti tomu, že se žalovaný takto koncipovanou odvolací námitkou nezabýval.

Soud se nedomnívá, že by se žalovaný předmětnou odvolací námitkou nezabýval. Zatímco žalobkyně i v tomto případě argumentovala velmi obecně [bez jakýchkoliv relevantních údajů je tvrzeno, že *„čerpáním vody ze „staré“ i „nové“ studny na pozemku p.p.č. x (...) dojde navíc k překročení limitu přípustných pro odběr podzemních vod a tímto bude ještě více ovlivněna hladina vody ve studni žalobkyně“*], žalovaný konkrétně popsal vše, co vzal v potaz k co nejpřesnějšímu zjištění situace v lokalitě z hlediska vydatnosti vodních zdrojů (čerpací zkouška dne 20. 6. 2014, ústní jednání, výsledky doložitelných měření v rozpětí let 1998 – 2014, to vše porovnáváno s projektovou dokumentací a hydrogeologickým posouzením). Dospěl k závěru, že realizací nové studny nedojde, i přes existenci studny původní, k nepřípustným změnám a soud se s tímto závěrem ztotožnil.

Další blok námitek a nesouhlasných tvrzení žalobkyně vyjevila v části III., bodu 3 žaloby. Ani ty nebyly soudem shledány důvodnými.

Žalobkyni lze přitakat v tom, že část jejího vyjádření (datováno dne 18. 11. 2014) nebyla v napadeném rozhodnutí (str. 2, odst. 1) interpretována přesně. To však samo o sobě nemůže činit rozhodnutí nezákonným. Za určitých okolností by se mohlo jednat o nepřezkoumatelnost, to by však muselo být zřejmé, že správní orgány tuto hodnotou považovaly za bernou minci při svém rozhodování. Nic takového se však nestalo. Naopak, jiné části odůvodnění napadeného rozhodnutí již uvádějí údaj takový, jaký žalobkyně předkládala v průběhu správního řízení, tedy 200 litrů/h (viz např. str. 3, odst. 1 a 4).

V další části tohoto bodu žaloby je zpochybňována svědomitost žalovaného při řešení věci, což žalobkyně dovodila z textu na str. 6, odst. 3 napadeného rozhodnutí (k tomu srov. výše příslušnou část žaloby). Žalobkyně v té souvislosti považovala za nesmyslné, že by v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí tvrdila, že „*při vlastním měření v září 2013 byl naměřen vodní sloupec 3,9 m a přítok 20 l/h.*“

Soud i v tomto případě může žalobkyni dílem přisvědčit, neboť rovněž formulace této části odůvodnění není zcela ideální. Avšak je třeba uvést, že ani žalobkyně nekoncepovala svá odvolací tvrzení naprosto precizně. Příslušná část odvolání byla totiž formulována takto: „*V napadeném rozhodnutí je uvedeno, že bylo provedeno měření dne 20.6.2014 a při čerpací zkoušce na průzkumném vrtu byl zjištěn konkrétní vodní sloupec ve studni na pozemku parcelní číslo x k.ú. B., a to ve výši 3,90 m. Vodoprávní úřad zpochybňuje mé tvrzení o tom, že při vlastním měření, které bylo provedeno v září 2013, byl naměřen sloupec vody 15 m. Porovnáním mého měření a měření ze dne 20. 6. 2014 došlo k úbytku hladiny vody, a to na hodnotu 3,90 m. Byla rovněž naměřena hodnota přítoku vody, a to 20 litrů za hodinu. Toto měření jsem si nechala provést sama, přítok vody do mé studny však dne 20. 6. 2014 prováděn nebyl. Podle montážního deníku Družstva potrubářů ze dne 19. 9. 1988 však přítok vody byl tehdy cca 200 litrů za hodinu.*“. Soud je přesvědčen, že text odůvodnění bylo možno chápat i tak, že při měření provedeném v září 2013 byla, krom patnáctimetrového vodního sloupce, naměřena hodnota přítoku vody 20 litrů/h. Pro věc podstatné je ale to, co již bylo řečeno výše - správní orgány tuto hodnotou nepovažovaly za bernou minci při svém rozhodování.

Konečně, stran písemných vyjádření žalobkyniných sousedů, předložených při jednání soudu dne 21. 9. 2016 (M.S., A.K., manželé P. a M.), soud konstatuje, že z nich nelze jakkoliv dovodit přímou souvislost mezi žalobkyní tvrzenou ztrátou vody ve studni a realizací (nové) studny manželů F.

[VIII] Celkový závěr a náklady řízení

Jelikož na základě výše uvedené argumentace soud neshledal ani jedno z žalobních tvrzení důvodným, **žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. rozsudkem zamítl.**

Soud ro úplnost připomíná, že o věci znovu rozhodl, aniž by nařizoval jednání. Žalovaný správní orgán vyslovil souhlas s takovým postupem ve vyjádření k žalobě ze dne 8. 6. 2015, žalobkyně pak svůj souhlas udělila v podání ze dne 14. 3. 2018.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první soudního řádu správního právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Z pohledu nákladů řízení je rozhodující konečný výsledek soudního řízení, v němž byl úspěšný žalovaný (mezitímní úspěch žalobkyně v původním řízení před krajským soudem nemá z tohoto pohledu, vzhledem k následnému zamítnutí žaloby, význam). Žalovanému však v řízení před

krajským soudem ani Nejvyšším správním soudem žádné důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 27. dubna 2018

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu